

JESUS — DEN INTOLE RANTE

Kai Kjær-Hansen



Forfatteren viser på en meget provokerende måde, hvordan Jesus i sand kærlighed tog imod netop de mennesker, »synderne«, som hans samtids lærde foragtede – men han accepterede *ikke* deres synd. Tværtimod! Han gav dem *syndernes forladelse*. Det har vi alle brug for – for vi er alle syndere.

Jesus er altid intolerant over for synden, netop fordi synden hindrer os mennesker i at komme til Gud. Jesus vil frelse os – *også dig* – og føre os tilbage til Gud. Det sker ved i tro at tage imod hans ord – ved at tro syndernes forladelse.



Credo Forlag

ISBN 87 87515 19 9

JESUS — DEN INTOLE RANTE

Kai Kjær-Hansen

Credo Forlag

KØBENHAVN 1978

Omslag: Ole Frederiksen

© Credo Forlag 1978

Trykt i

I/S S.M. Olsens bogtrykkeri, Holbæk

ISBN 87 87515 19 9

Credo Forlag drives af KFS – Kristeligt Forbund for Studerende og Skoleungdom.

KFS er et frivilligt arbejdsfællesskab inden for den danske folkekirke.

KFS bygger sit arbejde på Bibelens budskab om Jesus Kristus.

KFS's aktiviteter: Regelmæssige møder og studiekredse på landets universiteter, seminarier, teknika, gymnasier og andre skoler. Weekendstævner og lejre i de forskellige landsdele. Spredning af kristen litteratur.

JESUS — DEN INTOLE RANTE

Det irriterende

Det irriterende ved Jesus for mange mennesker i den romerske verden i det 1. årh. var ikke, at Jesus var de kristnes frelser. Det irriterende var, at de kristne påstod, at Jesus var *alle* menneskers frelser.

Det irriterende ved Jesus for mange mennesker i dag er ikke, at han er de »religiøse« frelser. Det irriterende er, at de »religiøse« påstår, at Jesus også er *alle andre* menneskers frelser.

Påstanden som sådan er ikke ny. Den kan spores helt tilbage til Jesus selv. De første kristne gentog denne påstand. Om Jesus sagde de i Jerusalems gader: *»Og der er ikke frelse i nogen anden, thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses«* (Apostlenes Gerninger 4,12). Også nutidens kristne gentager denne påstand. Ikke for at irritere, men fordi *livet* findes her. For når Jesus og kristne til alle tider siger nej til alle andre løsninger på frelse, siges der netop et ja til livet.

I Jesu nej ligger et stort ja til livet — for os.

Jesus den intolerante – en dårlig nyhed

Jesus – den intolerante! Der er noget skræmmende og frastødende i den sætning, intet lokkende og dragende. Uden nærmere forklaring er sætningen da også aldeles uanvendelig til at sige noget centralt om Jesus. Men med en forklaring og uddybning rammer sætningen dog i noget helt centralt. Jesus forener på en markant måde både tolerance og intolerance. Han forstår mennesker, som ingen anden. Han tager imod mennesker på en måde, som overraskede hans samtid. Med guddommelig autoritet kan han både tilgive og skænke nyt liv. Men samtidig hævder han, at han er den eneste vej til Gud. Dette både drager og skræmmer på samme tid.

Uden forklaring ville udtrykket *Jesus – den intolerante* være en dårlig nyhed at forkynde en verden, som hungrer efter forståelse og kærlighed. For det gjorde verden i det første århundrede – som den gør det i dag. Men de første kristne forkyndte ikke dårlige nyheder. Dem var der nok af dengang, som der er det i dag. De første generationer af kristne stod ikke i Jerusalem, Rom eller hvilken som helst anden by og udbasunerede deres tro på Jesus for en døende verden bare med et i luften frit svævende: »Jesus er den intole-

rante!» De sagde ikke kun: »Kom og lær hr. Davidsen, den intolerante jøde fra Nazareth, at kende.»

Nej. De lokkede med Guds kærlighed. Denne kærlighed nåede sit højdepunkt, da Gud lod sin Søn Jesus dø.

De forkyndte om Guds store sejr over synden og døden. At Jesus ved sin sejrige opstandelse havde overvundet døden var nemlig ikke uden virkning på deres egen død – og deres tanker om døden.

De lokkede med Guds kærlighed, fordi de selv havde mødt den. De lokkede med Guds sejr over døden, fordi de selv havde mødt den opstandne Jesus. Først havde de lagt ham i graven, *ikke skindød, men stendød*. Derefter havde de været sammen med ham som den levende.

Visse ting *må* få en anden mening, der- som man kan tænke sig, at man har været med til at lægge en stendød mand i graven og så nogle få dage efter ser ham, hilser på den forhenværende døde, spiser sammen med ham og hører ham tale. I den situation var de første kristne. Derfor var spørgsmålet, om Jesus var intolerant, ganske uvedkommende, ja meningsløst for dem.

»Jesus er intolerant» – »Jesus-vennerne er intolerante.» Det er en påstand, som forudsætter, at Jesus er død og borte.

Selv om Jesu opstandelse ikke kan opfattes og behandles af os på samme måde som andre historiske begivenheder, bliver den dog ikke mindre virkelig af den grund. *Den virkelige virkelighed er opstandelses-virkeligheden.* På baggrund af denne opstandelses-virkelighed skal spørgsmålet om Jesu tolerance og intolerance forstås. Alt afhænger altså af, på hvilken side af Jesu grav man befinder sig.

En sammenligning

Det sete afhænger altid af øjnene, der ser. Samme sag kan altså betragtes fra forskellige synsvinkler. Nogle synsvinkler er bedre end andre. Når jeg f.eks. fra en togkupé ser på de folk, som skulle arbejde på banelegemet, ser jeg dem *aldrig* arbejde. Sådanne folk hænger *altid* over deres skovl, når toget farer forbi. Hvor er de dovne! Et nej til at arbejde! Et nej til livet!

Ser jeg kun tingene fra denne synsvinkel, kører jeg videre med en ganske bestemt forestilling om arbejderne: de dovne arbejdere! Men min forestilling er jo gal. I arbejdernes nej til at arbejde, mens toget kører forbi, ligger jo et stort og positivt ja til livet. Siger de ikke nej, mister de livet. *Ser jeg ikke ja'et bag nej'et, har jeg slet ikke forstået situationen.*

På ret spor

Ethvert billede, vi bruger om den virkelige virkelighed, som Jesus præsenterer, halter. Alligevel kan billedet med jernbanearbejderne lede os på ret spor. Når Jesus på den levende Guds vegne siger nej til alle andre muligheder for frelse end gennem sig selv, gør han det ikke som et forkælet barn, der ikke under sine legekammerater at lege med. *Bag ethvert af Jesu nej'er ligger et stort og kærligt ja.* Er man ikke kommet til tro på ham, ser man kun hans nej som det forkælede barns nej. Er man kommet til tro på ham og dermed blevet ført ind i den virkelige virkelighed, ser man det store og guddommelige ja bag nej'et. Ser man kun nej'et, er der fornuft i at hævde, at Jesus er den intolerante, en ødelægger af livet. Ser man derimod, at der gemmer sig et guddommeligt ja *til os* bag hans nej, holder man op med at tale om hans intolerance i negativ forstand.

Sporene skræmmer

At mennesker ikke har kunnet få øje på det ja til livet for os, der er indeholdt i Jesu person, har den kristne kirke en stor del af skylden for. Kristendommen har som alt andet en historie – ofte en skræmmende historie. Kirken har alt for tit vist sig forfærdelig intolerant. Billedet af den

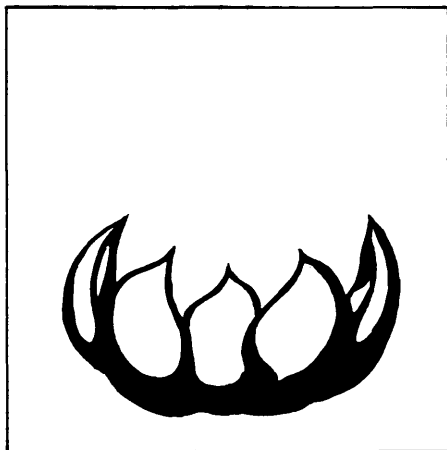
intolerante kirke er herefter blevet *overført* på Jesus. Det er der ikke noget at sige til. Kristne skulle repræsentere Kristus. Det er deres job. Men ofte har kristne kun repræsenteret sig selv og deres hedenske intolerance.

Forfølgelse, inkquisition og tvang, profit, udbytning og imperialismen har ofte fulgt i kristendommens kølvand. Det ville være vanvittigt at benægte dette, samtidig med at det er en ringe trøst at vide, at andre religioners tilhængere har gjort det samme.

I de første par århundreder var kirken i en enorm ekspansion. Mange steder var den samtidigt en forfulgt og lidende kirke. De kristne blev tålt – tolereret – ikke så meget for deres tros skyld, men simpelt hen fordi det var umuligt at udrydde dem. Ukrudt forgår som bekendt ikke så let! Men efter at den kristne kirke fra begyndelsen af det 4. århundrede først blev ligestillet med hedenskabet og senere blev den begunstigede religion, vendte billedet.

Det skete nu ofte, at *de forhen forfulgte nu selv blev forfølgerne*.

Trusler og tvang mod anderledes troende har klæbet ved kirken helt op til nyere tid. Det er således ikke mere end 150 år siden, at man her i Danmark forsøgte at



tvangsdøbe børn, hvis forældre var baptister.

Vantro, forkert tro eller slet ingen tro gendrives imidlertid aldrig med vold eller trusler – kun med sandheden. Det vidste Jesus. Han tålte mennesket, som det var. Tåler kristne ikke mennesker, som de er, men tværtimod foragter dem, ligger også de under for en hedensk intolerance. Vigtigt er det imidlertid at understrege, at noget sådant ikke bakkes op af Jesus.

Er det intolerance?

Jesus overraskede og forargede mange i sin samtid, fordi han *tålte* mennesker, sådan som de var, og mødte dem, som de var. Det nye Testamente er fyldt med sådanne eksempler. Vi vil her nævne et par stykker.

1. *Zakæus fra Jeriko*. Han var gået i besættelsesmagtens tjeneste og blev derfor betragtet som landsforræder. I sit job som overtolder har han muligvis også skaffet sig selv profit på andres bekostning. I hvert fald var han ikke vellidt i Jeriko. Hvordan møder Jesus denne overtolder, som i sin samtids øjne også var en over-synder? – Jesus bringer i sin kærlighed frelse. Han afviser ikke landsforræderen. Han tiltaler Zakæus og går ind i hans hus. Han er ikke intolerant i den forstand,

at han ikke vil have med denne mand at gøre, som alle andre foragter. Tilskuerne til dette møde er derimod intolerante. De står og *knurrer* og siger: »*Han – Jesus – er taget ind som gæst hos en syndig mand*» (Lukas-evangeliet 19,1-10).

Er det intolerance fra Jesu side at ville have med et foragtet menneske at gøre og bringe frelse til ham?

2. *Scenen med små børn*. De bringes til Jesus, for at han skal velsigne dem. Hvem viser sig her som intolerant? Jesus eller disciplene? Teksten i Markus-evangeliet kapitel 10,13-16 svarer klart på dette spørgsmål: ». . . men disciplene *truede* ad dem.» Altså en vaskeægte intolerance fra Jesus-vennernes side. Men denne vaskeægte intolerance mødes med en lige så vaskeægte tolerance fra Jesu side. Kun få steder i Det nye Testamente omtales Jesu *harme*. Her er et af stederne: ». . . *da Jesus så det, harmedes han og sagde til dem: 'Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til.'*» Jesus siger ikke dette, fordi børnene var nuttede, dejlige og brunøjede, men fordi Jesus er kommet for at frelse det fortabte menneske. Og et barn er også et *menneske*, der har brug for Guds kærlighed.

Er Jesu harme udtryk for intolerance?

I hvert fald ikke over for de svage og det ringe.

3. *Middagsselskab hos farisæeren Simon.* En »synderinde«, hvilket er en pæn omskrivning for en luder, vasker Jesu støvede fødder med sine tårer, og som håndklæde bruger hun sit hår. Værten giver udtryk for sin overraskelse og dermed også sin intolerante holdning med ordene: *»Hvis den mand – Jesus – var en profet, ville han vide, hvad slags kvinde det er, som rører ved ham, at hun er en synderinde«* (Lukas-evangeliet 7,36-50). Jesus tillader derimod kvinden, som har fået så meget forladt, at udtrykke sin taknemmelighed på denne måde, selv om Simon og andre groft misforstår dette.

Igen: Var Jesu handlemåde udtryk for en ikke-tålen? Nej, tværtimod!

4. *Pågrebet i hor.* Et lignende eksempel fra Johannes-evangeliet, kapitel 8. Nogle hårde ikke-tålere blandt farisæerne kommer med en kvinde, som er grebet på fersk gerning i hor. De henviser til, at Moses har befale, at man skal stene en sådan kvinde. Hvad siger Jesus hertil? Han gør noget, som er intolerant, ganske vist ikke over for kvinden, men over for disse ikke-tålere. *»Den af jer, der er syndfri, lad ham være den første, der kaster sten på hende!«*

Er det intolerance? – I hvert fald ikke over for den svage part, kvinden. Uden at se gennem fingre med hendes synd tager Jesus imod hende, som den synder hun er. Og da de intolerante og hårde farisæere skamfulde er gået deres vej, skænker Jesus denne kvinde et nyt liv. *»Jeg for-dømmer dig heller ikke, gå bort, synd fra nu af ikke mere!«*

Sådan kunne vi blive ved med at tage den ene beretning efter den anden fra Det nye Testamente. Hvis de anførte eksempler ikke er tilstrækkelige til at overbevise om, at Jesus tålte mennesker, han mødte, lige præcis sådan som de var, ville det måske være en idé at læse et af evangelierne i sin sammenhæng, f.eks. Lukas-evangeliet.

Vi har altså set, at der hos Jesus *ikke* findes en knurrende ikke-tålen. Når den forekommer, er det altid hos hans disciple eller de religiøse ledere. Jesus kommer til taberne med frelse fra det under-menneskelige liv, de er kommet ud i. Han skænker sådanne mennesker frelse – gratis. Og han skænker dem et nyt liv. *». . . gå bort, synd fra nu af ikke mere!«*

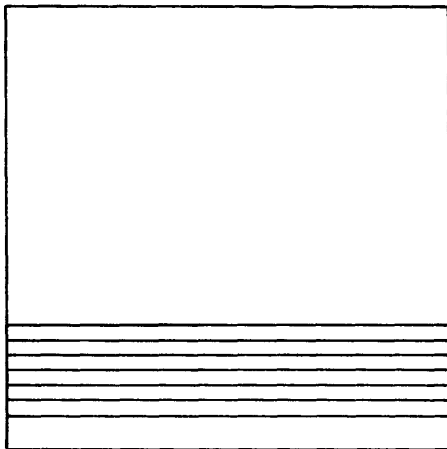
For nu at sige det så paradoksalt, som man kan: *Den knurrende intolerance*, som mange i Jesu samtid havde over for taberne blandt deres medmennesker, *er Jesus*

virkelig intolerant overfor. Derfor må han også sige nej til de mennesker, som mente, at deres forhold til den levende Gud var i orden, fordi livet lykkedes for dem. Men i hans nej til de religiøses hovmod ligger også et ja til at føre dem bort fra dette hovmod. Der er adskillige beretninger i Det nye Testamente, som peger på, at Jesus også vil have med de »gode« at gøre. Når Jesus af og til sender sådanne bort med et skarpt ord, er det netop udtryk for hans kærlighed til dem. Hermed skal de indse, at også de har brug for en frelser.

Når Jesus siger. . .

Jesu ja til sin samtids tabere vakte ikke blot undren, men også modstand og fjendskab. *Når Jesus siger ja, siger det selvretfærdige menneske nej.* »Her går du for vidt, Jesus! Der må da være forskel på folk!« Nu er det ganske vist rigtigt, at Jesus anerkender, at der er forskel på folk. Men han anerkender ikke, at folk frelses på forskellig måde. Det er det irriterende ved ham for gode og selvopofrende mennesker. Derfor fortsætter man med at sige nej, når Jesus siger ja. Gør man det, har man fældet dom over sig selv.

Vi skal nu foretage en kovending og se en smule på Jesu absolutte nej. For et så-



dant nej findes nemlig også i hans forkyndelse. Det har vel at mærke et positivt formål. For som vi allerede har set: Bag ved ethvert af Jesu nej'er skjuler der sig et guddommeligt ja til livet – for os.

Det underlige er imidlertid, at på samme måde som egenretfærdigheden stikker sit hoved frem, når Jesus siger ja til det fortabte menneske, stikker synden også sit hoved frem, når Jesus kommer med sit markante og absolutte nej.

Når Jesus siger sit nej, siger nemlig det syndige menneske ja. »Her er du for ensporet, Jesus!« Også heri ligger der en dom over mennesket.

En guddommelig intolerance

Egentlig går det ikke rigtig an at tale om en guddommelig intolerance. Det bliver heller ikke meget bedre af at tale om en ægte og sand intolerance. Det lyder under alle omstændigheder negativt, og når man har med Gud at gøre, har man med det stik modsatte af negativitet at gøre. Derfor er det bedre at tale om, at Jesus kommer med et *absolut nej*. Også i dette taler han på Guds vegne.

Skal der være mening i at tale om Gud, må Gud eksistere på sine egne betingelser. Hvem er dog jeg, hvis jeg tør diktere Gud, hvad han skal mene og have lov til at sige?

Som skabning må jeg høre, hvad Skaberen siger og ikke kræve, at han skal sige det, som jeg kan lide. Gør jeg det alligevel, er Gud ikke længere Gud. Da har jeg i virkeligheden afsat ham og samtidig gjort mig selv til Gud.

Når Israels Gud i den gammeltestamentlige periode igennem sine profeter sagde nej til folkets afgudsdyrkelse, umoralitet og uretfærdighed, var det netop udtryk for, at han elskede sit folk. Han ville sit folk det bedste. Derfor skulle det ikke tjene eller tilbede andre end ham. Han er livets Gud.

Det samme er tilfældet, når Gud taler igennem sin Søn, Jesus. Også i Jesu budskab ligger der et nej til at tjene andre guder. Hvad er det da, Jesus siger?

Han siger, at han kender Gud på en speciel måde. Kun han kan åbenbare Gud i sin fylde. ». . . *ingen kender Faderen uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham*» (Mattæus-evangeliet 11,27).

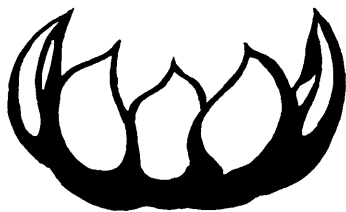
Han siger, at ingen kan møde den levende Gud uden gennem ham. ». . . *ingen kommer til Faderen uden ved mig.*» Dette siger Jesus umiddelbart efter at have sagt det yderst kategoriske og absolutte: »*Jeg er vejen og sandheden og livet.* . . .» (Johannes-evangeliet 14,6). Der er ikke nogen mening i at forsøge på at få disse klare

ord til at sige noget andet, end de faktisk gør: Den *eneste* vej til Gud, den *eneste* sandhed om Gud, ja, *livet* fra Gud. Han giver liv, fordi han af livets Gud har fået skænket at have liv i sig selv (Johannes-evangeliet 5,26).

På samme måde som Jesus sagde nej til andre frelsesmuligheder end ved at tro på ham, sagde også de første kristne det. Vi har allerede citeret Peters ord om, at der ikke er frelse i nogen anden end Jesus. *Dette nej er jo et ja til frelsen i Jesus.* Han befrier fra syndens skyld og magt, han skænker tilgivelse og et helt nyt liv, han fører over døden ind til livet. At Jesus er menneskehedens *eneste* redning, er alle nytestamentlige forfattere enige om.

Nej'et fra kærlighedens apostel

Man kunne måske tænke sig, at kærlighedens apostel – Johannes – ville modificere en smule, i kærlighedens og fordragelighedens navn. Hvem af os ønsker at blive betragtet som fanatiker? Men også kærlighedens apostel har mødt sin overmand i Jesus. Heller ikke han kender til en pladder-tolerance og pladder-kærlighed, som ikke kan sige nej. Få har som han udtrykt et nej til, at livet med Gud skulle findes på anden måde end ved tro og lydighed mod Jesus.



Hos ham findes ingen formildende omstændigheder. Enten er man i mørket eller i lyset, enten tilhører man døden eller livet, enten er man styret af hadet eller kærligheden. På en måde, som ikke kan skjule, hvad han mener om Jesus, siger han: »*Den, som har Sønnen, har livet, den, som ikke har Guds Søn, har ikke livet*» (Johannes' første brev 5,12).

Jesus og kun ham — det er også løsningen for kærlighedens apostel. Guds kærligheds ja, som nåede et højdepunkt i Jesu Kristi død, må resultere i et nej. Hvis ikke, betyder Jesu død jo ganske enkelt intet.

Den, som i mødet med kærligheden fra Gud har fået smeltet sit hjerte, *må* sige: *Jesus — og kun ham*.

Jamen er det ikke netop intolerance?

Nuvel, dersom alt er lige sandt, og alle tanker om Gud principielt er lige værdifulde, er Kristus-troen intolerant. Dette betyder for kristne ikke, at der ikke kan findes mange værdifulde enkelte sandheder i andre religioner eller ideologier. Det betyder heller ikke, at kristne, dersom de har magt, skal forsøge med tvang eller trusler at forsvare troen på, at sandheden om Gud, sandheden om mennesket og

sandheden om frelsen er kommet med Jesus. Men kristne kan ikke nedskrive den sandhed, som Sandheden selv, Jesus, har bragt. Gør man det alligevel, angriber man livets Gud. Og resultatet bliver, at kærligheden fra Gud i Jesu Kristus tilintetgøres. Noget sådant er slet og ret udtryk for *kærlighedsløshed*. Hvis det nemlig er rigtigt, at livet kun er at finde i Jesu Kristi navn, er det udtryk for en enorm mangel på kærlighed at lade mennesker være tilfredse med deres guder og deres løsninger på spørgsmålet om Gud.

For de mennesker, der søger frelsen ved at give deres liv i tjeneste for næsten — og der er ydet mange beundringsværdige ofre — er Kristus-troen intolerant, fordi den nægter, at mødet med livets Gud sker på denne måde. Det kan kun ske i troen på Jesus.

For dem, der vil frelses ved at se ind i sit eget hjertedyb og møde det guddommelige derinde, er Kristus-troen intolerant, fordi den nægter, at frelsen nås på denne måde. Frelsen findes ved at klynge sig til det, som Jesus har gjort.

For dem, der mener, at enfoldige mennesker frelses på én måde, og mere højt begavede mennesker frelses på deres facon, er Kristus-troen intolerant. Frelsen findes på nøjagtig samme måde for alle.

Jesus forener således en sand tolerance – han tåler nemlig mennesket, som det er – med en fast tro på, at han er den eneste vej til den levende Gud. Det er en påstand, som *udfordrer*. Før man har mødt evangeliet om ham, har man ikke taget denne udfordring op.

Derfor siger de kristne i dag, hvad de første kristne engang sagde, fordi Jesus selv havde givet dem troen herpå:

Jesus er verdens frelser, vor frelser, min frelser. *Hans nej til alle de andre frelserskikkelser er et eneste stort ja til livet – for os.*

En tilbageoversættelse

Vi har forsøgt at spille lidt på ordene tolerance og intolerance. Ingen af disse ord findes i Det nye Testamente. Men sagen som sådan findes. Derfor skulle det være muligt at tilbageoversætte denne virkelighed, som er blevet udtrykt med disse moderne udtryk. Der kan ikke være nogen som helst diskussion om, at Jesus var den helt specielle for de første kristne. Igenem en af de titler, som de første kristne anvendte om Jesus, kommer dette specielle frem. Blandt mange andre benævnelser brugte de udtrykket: Jesus er *Herren*. Denne titel eller benævnelse er stærkere og dristigere, end mange almindeligvis aner.

Jesus er Herren

Hvad siger man, hvis man skulle løbe på en mand, der har været død, men er blevet levende igen? I Johannes-evangeliet fortælles der om den situation, Jesu disciple stod i efter hans opstandelse. Påskesøndag om aftenen havde 10 disciple mødt Jesus. Men Tomas var ikke med. Da de andre fortalte ham om det, var han ikke i stand til at tro, at de 10 virkelig havde set den forhenværende døde Jesus. Ugedagen efter sker det umulige igen: Jesus kommer – og står foran tvivleren Tomas.

Hvad siger man i den situation?

Siger man: »Go'dag!«

Siger man: »Hvilken fornøjelse atter at mødes!«

Siger man: »Hvor interessant, det havde jeg slet ikke ventet!«

Nej, hvad siger man? Man siger i hvert fald ikke hvad som helst! Man siger noget, som man ville kalde gudsbespotteligt i en hvilken som helst anden situation.

Hvad siger man da? Man siger det – og *kun* det, som Tomas sagde. Han sagde: »*Min Herre og min Gud!*« (Johannes-evangeliet 20,28).

Mennesket Jesus – min Herre!

Det er en ekstra overvejelse værd, at Tomas var jøde. For jøder er Gud *Herren*, og det er gudsbespotteligt at benævne an-

dre med hans navn. Man kunne kalde andre for hr. eller rabbi – men det er noget helt andet end at sige: »Jesus er Herren.» Det eneste, der fuldt ud forklarer, at de første kristne vovede at give Jesus Guds navn, er, at Jesus virkelig opstod fra de døde.

Med denne betegnelse siger de første kristne: Ingen kommer op på siden af Jesus. Når han taler, taler Gud. Når han handler, handler Gud. Han taler og handler på Guds vegne. Det giver ham en autoritet, som ingen anden har.

Dersom Jesus kun var en hr. Davidsen i relativ betydning, ville det være udtryk for et sygt hovmod, hvis han påstod, at han var verdens frelser. Og det ville være udtryk for forførelse, dersom kristne hævdede, at han alene skulle tilbedes og æres. Men dersom Jesus er Herren i absolut forstand, ikke blot det største og bedste menneske, der har levet, ikke blot rangerende på linje med den romerske kejser, men kejserens overmand, kongernes Konge og herrernes Herre, ja, da er der mening i at hævde, at alene han kan frelse hele verden.

Med Herren Jesus diskuterer man ikke, men bøjer sig i lydighed for, hvad han siger. *Den forhenværende døde, som ikke skal dø mere, har en egen autoritet.*

Som kristne klynger vi os til denne Herre og hans autoritet. For i ham har vi fundet livet.

En bekendelse og en udfordring

Jeg kan ikke leve som menneske uden at holde mig til noget eller nogen. Det er ganske enkelt umuligt. Sådan er nu engang menneskers vilkår. Ethvert menneske holder sig til noget, tror på noget. Hvis ikke man tror på Gud – så tror man på sig selv. Hvis ikke man holder sig til andre mennesker, så holder man sig dog ofte til deres tanker.

Holder jeg mig til mig selv, har jeg gjort mig selv til herre over mit liv. Det er en svag herre at knytte sig til! En sådan herre kan let væltes omkuld.

Holder jeg mig til mine guder, mine idealer og visioner – og lader jeg i tolerancens navn andre holde sig til deres – så holder jeg mig til noget, som i større eller mindre grad kan støtte mig i mit liv. Disse guder og idealer, hvor beundringsværdige de end kan være, vil engang vise sig lette som papir, der blæses væk.

Holder jeg mig til Herren Jesus, fordi jeg i ham har fundet alle stærke herrers overmand, så holder jeg mig til én, der er stærkere end døden. Dette får også betydning for livet. Da er livet ikke mit, men

hans. Da forsøger jeg at sige med Paulus, som også i Jesus havde fundet sin overmand: »*Thi ingen af os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; thi når vi lever, lever vi for Herren, og når vi dør, dør vi for Herren; vi hører altså Herren til, hvad enten vi lever eller dør. Derfor var det jo, Kristus døde og blev levende, for at han skulle blive Herre både over døde og levende*» (Paulus' brev til romerne 14,7-9).

Jesus – den intolerante

Nej, ordet slår ikke til. Hans ja til os overskygger hans nej. I hans nej til andre frelsere ligger hans store ja til livet – for os. Han er Herren, der nu skænker livet. Han er den, der forstår os langt bedre, end vi selv gør det. Han forstår os og må først påføre os ydmygelse, *for at vi skal forstå os selv og Guds tanker og handlinger for vor frelses skyld.*

I mødet med ham må jeg indrømme, at jeg ikke selv kan klare *livet*. Og *døden* – den kan jeg heller ikke klare. Og *synden* – denne uhyggelige magt, som jeg ikke for har villet anerkende, går op for mig i sin grufulde virkelighed.

Fordi han siger ja til livet – for os, må han sige nej til alt, hvad der ødelægger livet. Men når han siger nej, ligger der et kærligt ja bag. For han er livets Herre.

Som livets Herre ønsker han intet menneske det næstbedste eller tredjebeste. Altid ønsker han et menneske det bedste. Derfor må han også sige nej til det næstbedste. Det næstbedste fører altid i sidste ende død med sig. Det bedste er *livet* og fører fra liv til liv.

Han er livet!

Til yderligere læsning:

Frigjort i Kristus

Erling Utne, 88s.

En klar beskrivelse af hvad sand frihed er og en vejledning til at finde ind i et liv i denne frihed, friheden i Kristus.

Friheden løser, friheden binder

Michael Green, 140s.

Jesus er det eneste frie menneske, der har levet, og han tilbyder enhver sin frihed.

Christian – portræt af en kristen

H.E. Nissen, 79s.

Gennem godt 2 år lever vi med i Christians tanker, er vidne til hans nederlag og kampe som kristen og lykkes sammen med ham ind i en stadig klarere bevidsthed om Kristi sejr for os og i os.

Kristus i en desperat verden

Kai Kjær-Hansen, 32s.

En aktuel nutidsanalyse, der stærkt understreger det kristne budskabs altafgørende betydning som eneste vej ud af desperationen.

Tolerance eller frisind? et enten eller

Holger Kjær, 140s.

En klar analyse af de to begreber, der munder ud i, at kun frisind er virkelig frihed. Konsekvensen heraf for kultur-politikken i bredeste forstand belyses specielt med henblik på uddannelsesinstitutionerne.

I samme serie findes:

Jesus-neutralitet – en umulighed?

Anfin Skaaheim, 16s.

Hvad er sandhed?

Bodil Skjøtt, 16s.

Adam – ansigt til ansigt

Chr. Nørgaard Laursen, 16s.

Livets triumf

Niels Jørgen Kobbersmed-Nielsen, 16s.

Kristen – og hvad så?

Flemming Burgdorf, 16s.

Bøgerne fås ved henvendelse til:
Credo Forlag/KFS' landskontor
Nørre Voldgade 23,1,
1358 København K
eller gennem Deres boghandler.